

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2398

Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Μαθ. 9,1-8)
1 Αὐγούστου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Θάνατος στὴν ἁμαρτία διὰ τῆς μετανοίας!

Ο ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, πλάστηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ ζῆ εὐτυχισμένος. Κι ὅσο ἔμενε προσηλωμένος στὸ ἅγιο θέλημά του ἦταν ὄντως εὐτυχισμένος. Ζοῦσε μέσα **στὸν παράδεισο**. Ἐκεῖ τὰ εἶχε ὅλα ἄφθονα· δὲν ὑπῆρχαν οὔτε κόποι γιὰ τὴ συντήρησί του, οὔτε μικρόβια καὶ ἀσθένειες, οὔτε ὁ θάνατος. Ὅταν ὁμως ἀθέτησε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ὅταν δηλαδὴ ἔπεσε στὴν **ἁμαρτία**, τότε ἐκδιώχθηκε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν ἰδανικὸ τόπο τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, καὶ βρέθηκε στὴ γῆ αὐτῆ τοῦ μόχθου καὶ τοῦ πόνου, τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν θρῆνων. Ἐδῶ ἡ ζωὴ του ἄλλαξε ριζικά. Τὸ γεγονός αὐτὸ στὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ θεολογικὴ γλῶσσα λέγεται **πτῶσις τοῦ ἀνθρώπου**.

Μετὰ τὴν πτώσι μαζί μὲ τὴν ἁμαρτία μπῆκαν πλέον στὴ φύσι καὶ στὴ ζωὴ τῶν θνητῶν ὅλα τὰ κακά. Στὸ ἐξῆς ἰσχύει ἡ πανανθρώπινη καὶ διαχρονικὴ διαπίστωση, ὅτι τὴν ἁμαρτία, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἀκολουθεῖ πάντοτε ἡ δυστυχία· **ὅπου ἁμαρτία, ἐκεῖ καὶ δυστυχία**.

Καὶ ποιά εἶνε **τὰ κακά ποὺ μπῆκαν στὴ ζωὴ** μετὰ τὴν πτώσι; Εἶνε ὁ ἀγωνιώδης κόπος, ἡ ἀγχώδης ταλαιπωρία, ἡ **φθορὰ** ποὺ φέρνει τὶς ποικίλες ἀσθένειες στὸ σῶμα, τὰ γηρατειά, καὶ τέλος ὁ πικρὸς **θάνατος**. Μεγάλη δυσκολία τῆς ζωῆς εἶνε ὅτι **ἡ φύσις ἀγρίεψε**. Ἀπέναντι στὸν ἀντάρτη ἄνθρωπο, ποὺ ἐνῶ ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε βασιλιὰ τῆς γῆς αὐτὸς σήκωσε κεφάλι κατὰ τοῦ Εὐεργέτου, δικαίως μὲ τὴ σειρά τῆς σήκωσε ἀνταρσία ἢ φύσις. Πρὸ τῆς πτώσεως ὅλα ἦταν ἡμερα, φιλικὰ, ὑπηρετικὰ· μετὰ τὴν πτώσι ἔγιναν δύστροπα, ἀπαιτεῖται φροντίδα γιὰ νὰ μποῦν στὴν ὑπηρεσία του. Τὰ ζῶα συχνὰ τὸν ἀποφεύγουν, τὸν φοβοῦνται· ὠρισμένα ὁμως κάνουν αὐτὸν νὰ φοβᾶται καὶ τὸν ἀπειλοῦν (λιοντάρια, τίγρεις, φίδια). Ἐπαναστατοῦν κατὰ τοῦ ἐπαναστάτου. Κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ γῆ ποὺ πατοῦν τὰ πόδια του ἀγρίεψε· ὁ Δημιουργὸς τῶν ὄλων τὴν ἄφησε τώρα νὰ βγάλῃ ἀγκάθια καὶ τριβόλια· στὸ ἐξῆς ὁ ἄν-

θρωπος πρέπει νὰ κοπιᾶζῃ πολὺ γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ καθημερινὸ του ψωμί.

Ἀπὸ ποῦ προῆλθαν ὅλα αὐτὰ τὰ κακά; **Πηγὴ ὄλων εἶνε μία, ἡ ἁμαρτία**. Μπορεῖ νὰ κλείσῃ ἡ πηγὴ αὐτῆ; Ἄν μπορέσῃ, τότε ἔπαυσαν ὅλα τὰ κακά. Ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Ἀφήνοντας ὁμως τὶς ἄλλες ἔχουμε μπροστὰ μας τώρα μία περίπτωσι· αὐτὴν ποὺ ἀναφέρει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Τί μᾶς λέει λοιπόν;

***

Ζοῦσε στὴν Καπερναοῦμ τῆς Γαλιλαίας, **ἔνας νέος**. Ἀρχικὰ ἦταν ὑγιής, χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ του. Ἀλλὰ στὰ χρόνια τῆς νεανικῆς ζωηρότητος ξέφυγε, ἔπεσε στὴν ἁμαρτία καὶ **ἔζησε μὲ ἀσωτία**. Διασκεδάσεις - ξενύχτια - γυναῖκες - πιότη, αὐτὰ τοῦ σακάτεψαν τὴν υγεία. Καὶ καθὼς τὸ κακὸ συνεχιζόταν, **τὸ κορμί του παρέλυσε** κ' ἔπεσε πιά στὸ κρεβάτι. Τί δυστυχία, αὐτὸς ὁ ἀετός, τώρα νὰ μὴ μπορῆ νὰ κουνηθῆ! Ἔμενε ἀκίνητος· ὅπως ἓνα ἄγαλμα ἐὰν δὲν τὸ μετακινήσουν μένει ἀσάλευτο, ἔτσι κι αὐτὸς ἐὰν δὲν τὸν βοηθοῦσε κάποιος δὲν μποροῦσε νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ἔμεινε χρόνια στὸ κρεβάτι. Στὸ μεγάλο ἐκείνο διάστημα ἔνωσε πόσο μεγάλο κακὸ εἶνε ἡ ἁμαρτία. Τότε τὴ σιχάθηκε καὶ τὴ μίσησε. Ἄχ –θά ἔλεγε ἐκεῖ στὸ κρεβάτι– τί μοῦ ἔκανε ἡ ἁμαρτία! ἦμουν γερὸς καὶ καθαρὸς σὰν τὸ χιόνι, καὶ κατάντησα ἄχρηστος καὶ μαῦρος σὰν τὸν κόρακα· ἦμουν ἓνα δυνατὸ παλληκάρι, κ' ἔμεινα ἓνα ἐρείπιο· ἦμουν ἢ χαρὰ καὶ τὸ στήριγμα τοῦ σπιτιοῦ μας, καὶ ἔγινα ἢ θλιψὶ ὄλων ὅσοι μ' ἀγαποῦν...

Αὐτὰ σκεπτόταν πάνω στὸ κρεβάτι του ὁ παράλυτος. **Εἶχε πλέον μετανοήσει βαθεῖα**· εἶχε μίσησει τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν του, ἤθελε μιὰ ἄλλη ζωὴ, καθαρὴ καὶ εἰρηνικὴ.

Ἄκουσε τότε γιὰ τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο καὶ γιὰ τὶς θεραπείες ποὺ ἔκανε. Ἔνα πρωὶ λοιπόν εἶπε ἀποφασιστικὰ στοὺς δικούς του·

–**Θέλω να με πᾶτε κοντὰ στοῦ μεγάλο Γιατρό.**
–Ποιός εἶνε, παιδί μου, αὐτὸς ὁ Γιατρός; τὸν ρώτησαν. Κι αὐτὸς τοὺς εἶπε· –Ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ἀκούω ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ θεραπεύῃ σώματα καὶ ψυχές. Γρήγορα βρέθηκαν τέσσερις φίλοι πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν. Τὸν σηκώνουν ὅπως ἦταν μὲ τὸ κρεβάτι καὶ τὸν πηγαίνουν ἐκεῖ πού διδάσκει ὁ Χριστός.

Ὁ Κύριος, ὡς καρδιογνώστης –βλέπει τὴν καρδιά μας ὅπως ἐμεῖς βλέπουμε τὸ πρόσωπο τῶν ἄλλων–, ὡς καρδιογνώστης λοιπὸν **εἶδε τὴ μετάνοια** τοῦ παραλύτου γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῆς νεότητός του, εἶδε τὴν πίστι του σ’ αὐτόν, εἶδε καὶ τὴν πίστι καὶ τὴν καλωσύνη καὶ τῶν φίλων πού τὸν εἶχαν μεταφέρει, καὶ μὲ τὴ γλυκεῖά του φωνὴ τοῦ λέει· –Παιδί μου, ἔχε θάρρος: **σοῦ συγχωρῶ τὶς ἁμαρτίες σου**» (Ματθ. 9,2).

Δὲν προχωροῦμε πιὸ κάτω ἄς μείνουμε στὸ σημεῖο αὐτό.

***

Αὐτὸς ὁ λόγος, ἀδελφοί μου, «Σοῦ συγχωρῶ τὶς ἁμαρτίες σου», εἶνε ἢ πιὸ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Κυρίου. Αὐτὴ ἢ **συγχώρησις εἶνε ἢ πιὸ μεγάλη δωρεὰ** πού κάνει ὁ Χριστὸς στὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Καὶ οἱ ἄλλες δωρεές του εἶνε μεγάλες, μὰ μπροστὰ σ’ αὐτὴν εἶνε μικρές. Πῶς νὰ σᾶς δεῖξω τὸ μεγαλεῖο της;

✓ **Δωρεὰ εἶνε νὰ εἶσαι φυλακισμένος ἰσόβια** μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ φυλακή, ἐκεῖ νὰ κινδυνεύῃς νὰ σαπίσης, καὶ αἴφνης νὰ ἔρθῃ ἕνας βασιλιάς, ν’ ἀνοίξῃ τὴ φυλακή σου καὶ νὰ σοῦ πῇ· Σὲ ἀποφυλακίζω, εἶσαι ἐλεύθερος! Δωρεὰ εἶνε αὐτὴ· ἀλλὰ πιὸ μεγάλη εἶνε ἢ ἄφεις, ἢ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν μας. Γιατί; Διότι ἢ ἁμαρτία εἶνε ἢ χειρότερη φυλακὴ στὸν κόσμον αὐτόν. Ἐκεῖνος πού μετανοεῖ κι ἀκούει τὸ «*Τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (ἔ.ἀ.), αὐτὸς ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὸ Χριστό.

✓ **Δωρεὰ εἶνε νὰ εἶσαι χρεωμένος**, νὰ ἔχῃς βάλει ὑποθήκη τὸ σπίτι, τὸ χωράφι, τὸ κατᾶστημά σου, νὰ ἔτοιμοι οἱ δανεισταὶ σου νὰ σὲ πετάξουν στὸ δρόμο, καὶ αἴφνης νὰ ἔρθῃ κάποιος καὶ νὰ σοῦ πῇ· Ἀδελφέ μου, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ πληρώσω ὅλα τὰ χρέη σου! Ἀνέλπιστη θὰ σοῦ φανῇ ἢ χειρονομία του καὶ μεγάλη θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἢ χαρὰ σου. Ἀλλὰ νὰ ξέρῃς ὅτι πιὸ μεγάλη εἶνε ἢ δωρεὰ πού σοῦ κάνει ὁ Χριστὸς ὅταν σὲ συγχωρεῖ. Γιατί; Διότι ἢ ἁμαρτία εἶνε τὸ βαρύτερο χρέος· καὶ τὸ χρέος αὐτὸ μόνο Ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσῃ. Καὶ τὸ πλήρωσε. Πῶς; Μὲ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα του ἐκεῖ στὸ βράχο τοῦ Γολγοθᾶ. Ὅποιος γονατίζει μετανοημένος ἐμπρὸς στὸ σταυρό, ἀκούει αὐτὸ πού ἄκουσε ὁ παράλυτος·

Παιδί μου, οἱ δαίμονες σὲ ἔχουν χρεωμένο μὲ ἑκατομμύρια, ἐγὼ ὅμως σοῦ τὰ διαγράφω!

✓ **Δωρεὰ εἶνε νὰ εἶσαι ἄρρωστος** στὸ κρεβάτι, νὰ ἔχῃς ξοδέψῃ μιὰ ὀλόκληρη περιουσία σὲ γιατροὺς καὶ φάρμακα χωρὶς ὡστόσο νὰ βρῆς γιαιτρεῖα καί, ἐνῶ κινδυνεύεις νὰ πεθάνῃς, αἴφνης νὰ ἔρθῃ ἕνας καὶ νὰ σοῦ πῇ· Ἐγὼ σὲ θεραπεύω, σήκω ἀμέσως ἐπάνω, δὲν ἔχεις τίποτε! Μὲ τέτοια θεραπεία ἢ χαρὰ σου θὰ ἔνε βέβαια ἀπερίγραπτη. Ἀλλὰ, ἀδελφέ μου, ἢ ἄφεις τῶν ἁμαρτημάτων πού χαρίζει ὁ Χριστὸς εἶνε δῶρο πιὸ μεγάλο. Γιατί; Διότι ἢ ἁμαρτία, ὡς ἀσθένεια τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, εἶνε πιὸ βαρεῖα ἀπὸ τὶς ἀσθένειες τοῦ σώματος (καρκίνο, φθίσι κ.τ.λ.)· καὶ τὴν ἀσθένεια τῆς ἁμαρτίας τὴν θεραπεύει μόνο Αὐτός, κανεὶς ἄλλος.

***

Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, ὅπως βλέπουμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, δὲν θεραπεύει μόνο τὴν ψυχὴ, θεραπεύει καὶ τὸ σῶμα. **Ἡ ψυχὴ ὅμως ἔχει τὴν προτεραιότητα**· γι’ αὐτὸ **πρῶτα** θεράπευσε τὴν ψυχὴ τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὴ συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ **κατόπιν** τοῦ χάρισε τὴν ὑγεία τοῦ σώματος· ἀμέσως, χωρὶς φάρμακα, χωρὶς ἐγχείρησι, χωρὶς πόνο καὶ αἵματα, μόνο μ’ ἕνα λόγο. Μιὰ ἐντολὴ ἔδωσε· Σήκω πάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου (βλ. ἔ.ἀ. 9,6). Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Μπροστὰ σὲ ὅλους ὁ κατάκοιτος σηκώθηκε, πήρε στὸν ὦμον τὸ κρεβάτι του, καὶ μὲ χαρὰ ἔτρεξε στοὺς δρόμους δοξάζοντας τὸν Κύριο.

Ὁ Κύριος, λοιπόν, δὲν ἀδιαφορεῖ καὶ γιὰ τὶς ὑλικὲς καὶ σωματικὲς ἀνάγκες, προηγούνται ὅμως οἱ ἀνάγκες τῆς ψυχῆς. Ἐπομένως κ’ ἐμεῖς **ἄς φροντίζουμε πρῶτα γιὰ τὴν ψυχὴ** καὶ μετὰ γιὰ τὸ σῶμα. Ὅπως εἶπαμε, ἢ ἁμαρτία εἶνε ἢ πηγὴ καὶ ἢ αἰτία ὄλων τῶν κακῶν· αὐτὴ γεννᾷ καὶ τὶς ἀσθένειες. Ρωτήστε τοὺς γιατροὺς καὶ θὰ σᾶς ποῦν πόσες ἀσθένειες φέρνει π.χ. ἢ ἀκολασία ἢ ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ ἢ μέθη, ἢ ἢ λαιμαργία καὶ ἢ γαστριμαργία κ.λπ..

Τί νομίζετε; παιδιὰ τῆς ἁμαρτίας εἶνε ὅλα τὰ νοσήματα καὶ οἱ παθήσεις. Τὸ δὲ χειρότερο τέκνο της εἶνε ὁ θάνατος· ἢ ἁμαρτία γεννᾷ θάνατο (βλ. Ἐφ. 6,23). Γι’ αὐτὸ **εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση ἢ ἁμαρτία**. Καὶ τί ἐξαλείφει τὴν ἁμαρτία; Ἡ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις, ἢ ὁποῖα παρέχει τὴ συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν.

Θέλεις τὴ σωτηρία; Κάνε ἕνα ...φόνος! – φόνος εὐλογημένο· **φόνευσε τὴν ἁμαρτία** μὲ μιὰ εἰλικρινῆ μετάνοια. Τότε θὰ δῆς πόσο ἀλλάζει ἢ ζωὴ· θὰ ἔχῃς εἰρήνη στὴν ψυχὴ, ἀγάπη μὲ ὅλους, κάθε εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἢ ὁποῖα εἶνε σὲ ἄγνωστο ἢ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν Τρίτη 24-7-1938.
Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλώσσα καὶ ἀναπλήρωσις 1-7-2021.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἑραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2400	Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου (Μαθ. 9,27-35) 8 Αὐγούστου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πνευματικὴ τύφλωση

«Καὶ ἀνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί» (Μαθ. 9,30)

Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μὲ ἓνα παράδειγμα ἀπαρμένο ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη. –Μπᾶ, θὰ πῆ κανεὶς, τί σχέσι ἔχει ἡ ἐπιστήμη μὲ τὸ Θεό;...

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιστήμη εἶνε κι αὐτὴ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Γιατί; Διότι, ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ κἀνῃ τὸν ἄνθρωπο ἐπιστήμονα, δὲν θὰ τοῦ ἔδινε **λογικό, νοῦ**, μὲ τὸ ὁποῖο προοδεύει διανοητικά. Ὁ νοῦς λοιπὸν προϋπόθεσι τῆς ἐπιστήμης.

Νοῦ βέβαια, **μυαλὸ - ἐγκέφαλο**, ἔχουν καὶ τὰ ζῶα· ἂν ζυγίσουμε τὸν ἐγκέφαλο τοῦ πιθήκου, τὸ βάρος καὶ ὁ ὄγκος του δὲν ἔχουν μεγάλη διαφορά ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλο ὅμως τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄλλο τὸ μυαλὸ τοῦ πιθήκου. Ἄν πάρουμε ἓνα πίθηκο καὶ τὸν καθίσουμε στὸ θρανίο ὄχι ἓνα χρόνο, καὶ δέκα χρόνια, δὲν μαθαίνει τὸ ἀλφάβητο· δὲν ἔχει πρόοδο.

Ἡ **πρόδος** λοιπὸν, ποὺ σημειώνει ὁ ἄνθρωπος, εἶνε προῖον τοῦ νοῦ, καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ, δῶρο ἔξοχο.

***

Ἡ ἐπιστήμη στὶς ἡμέρες μας ἔκανε καταπληκτικὲς **ἐφευρέσεις**, ποὺ ἀναδεικνύουν τὸν ἄνθρωπο μικρὸ θεὸ ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὸ ψαλμικὸ «ἐγὼ εἶπα· θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες» (Ψαλμ. 81,6. 10,34). Ἐκεῖ ὑψώνεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νοῦ του καὶ βασιζόμενος στοὺς νόμους ποὺ ἔχει θέσει ὁ Κτίστης στὰ κτίσματα.

Μία ἀπὸ τὶς ἐφευρέσεις του εἶνε καὶ ἡ **φωτογραφικὴ μηχανή**. Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ - διακόσια χρόνια δὲν ὑπῆρχαν φωτογραφικὲς μηχανὲς ν' ἀποτυπώνουν μία μορφή. Πῆγαιναν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ὅταν ἤρεμῃ, σὲ λίμνη ἢ ποτάμι, καὶ ἔβλεπαν θαμπὰ τὸ πρόσωπό τους· ἢ κατασκεύαζαν σιλιπνὰ - γυαλιστερὰ κάτοπτρα ἀπὸ ὀρείχαλκο - μπρούντζο, κ' ἐκεῖ ἔβλεπαν κάπως τὴ μορφή τους. Τώρα ὑπάρχουν φωτογραφικὲς μηχανές, ποὺ ἀγαποῦν ἰδίως οἱ νέοι καὶ οἱ νέες. Δὲν τοὺς κατηγορῶ γι' αὐτό, ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιοῦν τὴ μηχανή τους πρὸς δόξαν Θεοῦ, φωτογραφίζον-

τας π.χ. τὴ φύσι, τοπία τῆς πατρίδος μας, ὑπέροχες εἰκόνες ποὺ ἤρεμοῦν τὴν ψυχὴ.

–Τί θέλεις τώρα νὰ πῆς; γιατί μιλάς γιὰ φωτογραφικὲς μηχανές; θὰ μὲ ρωτήσῃ κάποιος.

Εἶνε ἓνα **ἐπιχείρημα** ποὺ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἂν κάποιος σᾶς πῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Ἀπαντήστε του μὲ σύγχρονο παράδειγμα· ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα εἶνε ἡ φωτογραφικὴ μηχανή. –Σὲ βλέπω, πῆτε, μοντέρνο ἄτομο, ξέρεις τὴν τεχνολογία, χρησιμοποιεῖς τὰ σύγχρονα μέσα· ἔχεις καὶ φωτογραφικὴ μηχανή. Σοῦ λέω λοιπὸν, ὅτι ἡ μηχανή σου αὐτὴ βρέθηκε μόνη της, ἔτσι στὸ δρόμο! Ξέρω ἓνα χωράφι ἐγὼ ποὺ ἐκεῖ ἀντὶ γιὰ στάχια φυτρώνουν φωτογραφικὲς μηχανές!... –Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; θὰ πῆ, τρελλάθηκες; Τὴ μηχανή αὐτὴ κάποιος τὴ σχεδίασε, κάποιος πῆρε τὰ ὑλικά καὶ κατασκεύασε τὸ τέλει αὐτὸ μηχανήμα. –Ὅχι, νὰ ἐπιμένῃς ἐσὺ, ἔτσι ἔγινε, μόνη της! ἔτσι φυτρώνουν οἱ φωτογραφικὲς μηχανές!

–Μὰ ἐσὺ εἶσαι γιὰ δέσιμο, πρέπει νὰ καλέσουμε τὸ «100»! –Ἔ, νὰ τοῦ πῆς τότε, ἂν ἐσὺ θεωρῆς ἐμένα τρελλό, γιατί γιὰ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή ἰσχυρίζομαι πὼς δὲν ὑπάρχει κατασκευαστής, τί νὰ πῶ ἐγὼ γιὰ σένα πού, ἐνῶ γύρω σου βλέπεις τόσα θαυμάσια, ἢ σκέψι σου κόλλησε καὶ δὲν πηγαίνει καθόλου σὲ δημιουργό;

Ἄλλὰ τί εἶνε καὶ ἡ φωτογραφικὴ μηχανή καὶ τὸ ραντάρ καὶ ὅποιο ἄλλο κατασκευασμά μας μπροστὰ στὸ θαυμάσιο ὄργανο ποὺ εἶδαμε νὰ χαρίζῃ ὁ Χριστὸς σήμερα σὲ δύο δυστυχισμένους! Ποιὸ δηλαδὴ; **Τὰ μάτια!** Λέει τὸ εὐαγγέλιο ἐκεῖ, ὅτι «ἀνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί» (Μαθ. 9,30). Μὲ ἓνα παντοκρατορικὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ ἄνοιξαν τὰ μάτια δύο τυφλῶν. Τί εἶνε τὰ μάτια! Ἡ πιὸ τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή. Ὁφθαλμίατροι, ποὺ χρόνια μελετοῦν τὸ μάτι, βλέπουν σ' αὐτὸ θαυμαστὰ μυστήρια. Ποιὸς τὸ ἔφτιαξε; Δὲν εἶνε τυχαῖο δημιούργημα. Μόνο ἓνα μάτι φτάνει ν' ἀπο-

δείξει ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι.

Γι' αὐτὸ **νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες**. Ὑπάρχουν ἀδελφοί μας τυφλοί· ἔχουν στερηθῆ τὴν ὄρασι ἢ ἐκ γενετῆς ἢ ἀπὸ κάποια πάθησι ἢ ἀπὸ δυστύχημα, καὶ ζοῦν σὲ σκοτάδι. Ὅσοι ἔχουμε τὰ μάτια ἄς λέμε μαζί μὲ τὸν ποιητῆ·

«Ὅταν τριγύρω βλέπω τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
τὸν ἥλιο, τὴ σελήνην, τ' ἄστρα τὰ φωτεινά,
τὴ θάλασσα, π' ἀφρίζει κι' ἀπλώνεται μεγάλη,
τοὺς ποταμούς, τὰ δένδρα, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά,
καὶ τ' ἄνθη ποὺ στολίζουν ἀγρούς καὶ μονοπάτια,
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωκες τὰ μάτια»

(Ἰω. Πολέμης, Ἄναγνωστικὸν Ἐ Δημοτικῷ, ἐκδ. Καλοκάθη, Ἀθήναι 1964, σ. 295).

Δὲν εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεό, εἴμαστε ἀχάριστοι. Δυστυχῶς πρέπει νὰ χάσῃ κανεὶς κάτι πολύτιμο, γιὰ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἀξία του.

***

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάποιο ἄλλο ἀγαθὸ ἀνώτερο ἀπὸ τὴ σωματικὴ ὄρασι· εἶνε ἡ ὄρασις ἢ πνευματικὴ, δηλαδὴ ἡ **πίστις**. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἔκρη αἴσθησι, ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς. Ὅπως μὲ τὰ μάτια βλέπουμε τὰ ὠραῖα τῆς φύσεως, ἔτσι μὲ τὴν πίστι βλέπουμε τὸν ἀθάνατο πνευματικὸ κόσμο. Ἐνας ἀστρονόμος εἶπε, ὅτι ἡ πίστις εἶνε τὸ τηλεσκόπιο μὲ τὸ ὁποῖο βλέπουμε τὸν οὐράνιο κόσμον, τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ.

Τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. ζοῦσε στὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ **Δίδυμος**· σπουδαῖος θεολόγος ποὺ, ἐνῶ ἦταν τυφλός, εἶχε σοφία καὶ ἐρμήνευε τὴ Γραφή. Ὅταν τὸν συνάντησε ὁ μέγας Ἀντώνιος τοῦ εἶπε· Σὲ μακαρίζω, Δίδυμε· δὲν ἔχεις μάτια σωματικά – τέτοια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα, ἔχεις ὅμως πίστι, ποὺ σοῦ χαρίζει **μάτια πνευματικά** καὶ βλέπεις τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ. Γνωρίσαμε καὶ ἐμεῖς στὶς ἡμέρες μας ἕναν μικρὸ Δίδυμο, ἕνα τυφλὸ βοσκὸ τῆς Πίνδου, τὸν Γιάννη, ὁ ὁποῖος κατέβηκε στὴ Θεσσαλονίκη, στὴν αἴθουσα τῆς «Ἀπολυτρώσεως», καὶ ἐνώπιον ἀκροατηρίου ἀπήγγελλε ἀπ' ἔξω τὴν Καινὴ Διαθήκη.

Δυστυχισμένος ὅποιος ἔχασε τὰ μάτια του, ἀλλὰ ἀπειρῶς **δυστυχέστερος ὅποιος ἔχασε τὴν πίστι** του, τὸ πνευματικὸ του φῶς.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο μιλάει γιὰ τέτοιους τυφλοὺς. Ἐνῶ ὁ λαὸς θαύμασε βλέποντας ὅτι ὁ Χριστὸς ἄνοιξε μὲ τὴ θεία δύναμί του τὰ μάτια τῶν τυφλῶν καὶ θεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον κωφάλαλο, **οἱ φαρισαῖοι** ἀντιθέτως ὄχι μόνο δὲν πίστεψαν, ἀλλὰ καὶ τὸν βλασφημοῦσαν, ὅτι «*ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια*» (Ματθ. 9,34). Αὐτοί, ἐνῶ εἶχαν μάτια, πνευματικά ἦταν τυφλοί, ζοῦσαν σὲ σκοτάδι.

Τέτοιοι ἄνθρωποι, ποὺ δὲν βλέπουν τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ κατηγοροῦν καὶ διαβάλλουν

πότε τὶς ἅγιες εἰκόνες, πότε τὶς ἱερὲς παραδόσεις, πότε τὶς ἐκκλησιαστικὲς συνάξεις, πότε τοὺς κληρικούς, πότε τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ καὶ τὸ Χριστό, τέτοιοι **σύγχρονοι φαρισαῖοι** ὑπάρχουν καὶ τώρα. Στὰ πανεπιστήμια μάθανε μερικὰ γράμματα, ἀλλὰ σπανίως θὰ συναντήσης καθηγητὴ καὶ φοιτητὴ ποὺ νὰ πιστεῦν.

Αὐτοὶ μοιάζουν μὲ τοὺς τυφλοπόντικες καὶ τὶς νυχτερίδες, ποὺ δὲν ἀρέσκονται στὸ φῶς ἀλλὰ ζοῦν καὶ κινοῦνται σὲ σκοτάδι· καὶ σήμερα οἱ ἄπιστοι δὲν ἀρέσκονται στὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, στὴν ἀληθινὴ πίστι, στὴν ἀθάνατη Ὁρθοδοξία μας. Ὅσα θαύματα κι ἂν δοῦν, ἀμφισβητοῦν, ἀντιλέγουν, ἀπιστοῦν. Κρίμα στὶς σπουδὲς τους! Ὁ Παπουλάκος – διαβάστε τὸ σχετικὸ βιβλίον τοῦ Μπαστιᾶ ποὺ εἶνε σὰν μυθιστόρημα ἀλλ' ἀναπαριστᾷ μία πραγματικότητα – εἶπε· **Τὰ ἄθεα γράμματα θὰ καταστρέψουν τὸν κόσμον**. Εἶπα καὶ ἄλλοτε· **ὁ κόσμος** σήμερα δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς ἀγράμματους βοσκούς· **κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς ἀθέους «ἐπιστήμονες»**, ποὺ εἶνε ἔτοιμοι μὲ μιὰ διαταγὴ νὰ ρίξουν βόμβες καὶ ν' ἀφανίσουν κόσμον. Χίλιες φορὲς ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦταν ἀγράμματος μὰ πιστὸς στὸ Θεό, παρὰ μία τέτοια ἐπιστήμη. Ὁ Πλάτων λέει· «*πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία καὶ οὐ σοφία φαίνεται*» (Μενέξ. 246e-247a). Καὶ ἕνας σοφὸς τῆς Γερμανίας, εἶπε γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο ποὺ ὑπερηφανεύτηκε γιὰ τὰ φῶτα του·

«...καὶ νὰ με δῶ μὲ τόσα φῶτα,
ἐγὼ μωρός, ὅσο καὶ πρῶτα!» (Γκαίτε, Φάουστ).

Νά, λοιπόν, ἡ **πνευματικὴ τύφλωσι**.

***

«*Ὅσοι πιστοί*» (θ. Λεῖτ.), ἀδελφοί μου, νὰ εὐχαριστήτε τὸ Θεὸ ποὺ σᾶς ἔδωσε τὴν πίστι. **Ἡ πίστι εἶνε λαχεῖο**, σᾶς ἔπεσε ὁ πρῶτος λαχνός. Μέσα στὸ διεστραμμένο κόσμον ἀντισταθῆτε, ὑπερασπισθῆτε τὴν πίστι μας. Μελετᾶτε βιβλία ἀπολογητικά, ὀπλιζέσθε. Ἡ ἀληθινὴ ἐπιστήμη δὲν ἀρνεῖται τὸ Θεό, ἀντιθέτως τὸν κηρύττει. Πρὸ παντὸς **ν' ἀκολουθῆτε τὸ Χριστό, νὰ ζῆτε μαζί μὲ τὸ Χριστό**.

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα λέει ὅτι, ὅταν ὁ Κύριος θεράπευσε τοὺς τυφλοὺς, τοὺς εἶπε· «*Ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω*» μὴν πῆτε τίποτα πουθενά, δὲν θέλω διαφήμισι, ῥεκλάμα. Αὐτοὶ ὅμως ἔκαναν **ἁγία ἀνυπακοή**· δὲν κρατήθηκαν, βγήκαν ἔξω καὶ «*διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὄλῃ τῇ γῆ ἐκεῖνῃ*» (Ματθ. 9,30-31), καλοῦσαν ὅλους κοντά του. Κ' ἐσεῖς λοιπὸν ὅπου σταθῆτε **κηρύξτε τὸν Χριστό**· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2401	Κοίμησις Θεοτόκου (Λκ. 10,38-42· 11,27-28) Κυριακὴ 15 Αὐγούστου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Φροντίστε καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ!

«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δὲ ἐστὶ χρεία» (Λουκ. 10,41-42)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 10,38-42· 11,27-28). Ἄλλὰ δὲν πρέπει μόνο νὰ τὸ ἀκοῦμε· πρέπει καὶ νὰ τὸ καταλαβαίνουμε, καὶ πρὸ παντὸς νὰ τὸ ἐφαρμόζουμε. Τί μᾶς διηγεῖται λοιπὸν τὸ σημερινὸ **εὐαγγέλιο**;

Ἵτι ὁ Χριστὸς ἔκανε τὴν **ἐπίσκεψί** του σὲ ἕνα ἀγαπητό του σπίτι· εἶνε τὸ σπίτι τοῦ φίλου του Λαζάρου (τοῦ Λαζάρου ποὺ λίγο πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους του θὰ ἀσθενήσῃ «πρὸς θάνατον» [Ἰω. 11,4] καὶ θὰ τὸν ἀναστήσῃ ἐκ νεκρῶν). Ὁ Λάzaros εἶχε δύο ἀδελφές, τὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία. Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς πόση θὰ ἦταν τώρα ἡ **χαρὰ** στὸ σπίτι αὐτό! Καὶ ἕνας βασιλιάς ἀκόμη ἂν τοὺς ἐπισκεπτόταν, δὲν θὰ εἶχαν τέτοια ἀγαλλίασι ὅση ἔχουν τώρα ποὺ εἶνε κοντὰ τοὺς ὁ Χριστὸς· ὁ Διδάσκαλος, ὁ Σωτήρας, ὁ Προστάτης τους.

Χαίρονται καὶ τὸ δείχνουν μὲ κάθε τρόπο. Θέλουν νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη τους καὶ τὸ κάνουν ὅπως μποροῦν. Ἡ μία ἀδελφή, ἡ **Μάρθα** τρέχει στὴν κουζίνα κι ἀρχίζει νὰ ἐτοιμάζῃ ὅ,τι καλύτερο ἔχει, φαγητὰ καὶ γλυκύσματα· ἔτσι νομίζει ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἰησοῦ. Ἡ ἄλλη ἀδελφή, ἡ **Μαρία**, παίρνει ἕνα σκαμνὶ καὶ κάθεται κοντὰ στὸν Κύριο ποὺ διδάσκει.

Σὲ μιὰ στιγμή ἔρχεται ἡ Μαρία καὶ λέει μὲ παράπονο· Διδάσκαλε δὲν μὲ λυπᾶσαι; ἡ ἀδερφή μου μ' ἄφησε μόνη, ἡ ὥρα γιὰ φαγητὸ πλησιάζει κ' ἐγὼ δὲν προλαβαίνω· σὲ παρακαλῶ πές της νὰ μὲ βοηθήσῃ. Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ· «**Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δὲ ἐστὶ χρεία**» (Λουκ. 10,41-42). Γιατί κοπιάζεις καὶ φροντίζεις τόσο πολὺ; **Δὲν χρειάζονται πολλὰ φαγητὰ**. Δὲν ἦρθα στὸ σπίτι σου γιὰ νὰ μοῦ στρώσης βασιλικὸ τραπέζι. **Ἦρθα γιὰ νὰ διδάξω**, ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ἀνοίξω τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς σώσω.

***

«**Μάρθα Μάρθα...**». Ὁ Χριστὸς ἤλεγξε τὴ Μάρθα ποὺ ἄφησε τὴ διδασκαλία καὶ πῆγε

στὴν κουζίνα. Ἄλλὰ πόσοι καὶ πόσοι σήμερα δὲν **ἀρμόζει ν' ἀκούσουμε αὐτὸ τὸν ἔλεγχο** τοῦ Χριστοῦ! Μεριμνοῦμε, φροντίζουμε, κοπιάζουμε γιὰ ὅλα· γιὰ ἕνα μόνο δὲν φροντίζουμε, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Ποῦ δαπανοῦμε τὸ χρόνο καὶ τὶς δυνάμεις μας;

✓ Ἄλλοι φροντίζουν γιὰ τὰ **πλούτη**. Τρέχουν καὶ κοπιάζουν νὰ μαζέψουν χρήματα. Πῶς τὸ 1 νὰ τὸ κάνουν 10, πῶς τὰ 10 νὰ τὰ κάνουν 100 κ.ο.κ.. Μέρα - νύχτα τὸ χρήμα σκέπτονται. Ὅλο τὸ χρόνο τῆς ζωῆς τους τὸν ξοδεύουν γιὰ τὸ μαμωνᾶ. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία δὲν προλαβαίνουν. Ποῦ εὐκαιροῦμε ἐμεῖς; σοῦ λένε. Δὲν σκέπτονται ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη ζωὴ, κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις. Δὲν βλέπουν μπροστά τους τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὸ χρήμα. Αὐτὸ εἶνε ὁ θεὸς τους· αὐτὸ λατρεύουν, αὐτὸ προσκυνοῦν. Χάριν αὐτοῦ καὶ τὴ ζωὴ τους θυσιάζουν. Ὁ σατανᾶς ἐξουσιάζει ἐπάνω στὶς ψυχές. Τοὺς ἔχει κλείσει τὰ μάτια, τοὺς ἔχει δέσει στὸ μαγγανοπήγαδο τῆς φιλαργυρίας, κι αὐτοὶ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γυρίζουν τὸ μαγγανοπήγαδο. Σὲ ὅλους αὐτοὺς λοιπὸν, ποὺ ἔχουν παραδώσει τὶς ψυχές τους στὸ χρήμα καὶ λατρεύουν τὴ χρυσοῦν εἰκόνα τοῦ μαμωνᾶ, λέει ὁ Χριστὸς σήμερα· Ἄνθρωποι, **«μεριμνᾶτε καὶ τυρβάζετε περὶ πολλά· ἑνὸς δὲ ἐστὶ χρεία»**. Τὰ χρήματα χάνονται, τὰ σπῖτια ρημάζουν, οἱ τράπεζες χρεωκοποῦν. Ἐνα μόνο δὲν χάνεται, δὲν καταστρέφεται καὶ θὰ ζήσῃ αἰωνίως· ἡ ψυχὴ σας. Γι' αὐτὴν πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῆτε, νὰ φροντίσετε. Ἄλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Σκυμμένοι ἐπάνω στὶς ὑποθέσεις δὲν σηκώνουν τὸ βλέμμα τους νὰ δοῦν τὸν οὐρανό.

✓ Ἄλλοι, σὰν τρελλοὶ αὐτοί, ἔχουν παραδοθῆ στὶς **διασκεδάσεις**· ἡ ἔγνοια τους εἶνε πῶς θὰ περάσουν ἀπολαυστικὰ τὴ ζωὴ. Τὸ πρόγραμμά τους εἶνε **«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν»** (Ἠσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32).

Ἄρῆσκονται νὰ κυλιῶνται σὰν τοὺς χοίρους στὴ λάσπη τῆς ἁμαρτίας. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο στομάχι καὶ κοιλιά, σάρκες καὶ κόκκαλα. Δὲν εἶνε μόνο ὕλη· εἶνε καὶ ψυχὴ. Αὐτὸ ἀντελήφθησαν σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος, αὐτὸ μᾶς βεβαίωσε ὁ Χριστὸς, αὐτὸ μᾶς λέει σήμε-ρα τὸ εὐαγγέλιο. Σ' αὐτοὺς ποὺ νομίζουν πὼς μόνος σκοπὸς τοῦ βίου εἶνε ἡ γλυκεῖα ζωὴ, ὁ Χριστὸς λέει· Γιατί βουλιάζετε στὶς ἁμαρτίες; γιατί λατρεύετε τὴ σάρκα; Ἡ σάρκα θὰ μαραθῆ ὅπως τὸ τριαντάφυλλο. Ὁ νέος θὰ γίνῃ γέ-ρος, ἡ νέα θὰ γίνῃ γριά. Μαραίνονται τὰ κάλ-λη. Ἐνας τάφος, λίγο χῶμα μᾶς περιμένει. Ἐ-κεῖ θὰ ταφοῦν ὅλοι οἱ ἔρωτες καὶ οἱ ἡδονές.

✓ Ἄλλοι πάλι κυνηγοῦν τὴ **δόξα**. Θέλουν ἀ-ναγνώρισι καὶ θαυμασμό, τοὺς ἐπαίνους καὶ κολακεῖες τῶν ἄλλων, ἐπιδιώκουν ἀξιώματα καὶ τιμές, θέλουν νὰ ἴνε πρῶτοι καὶ νὰ ἀκού-γωνται. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶνε ἐφήμερα· ἰσχύ-ει γι' αὐτὰ ὁ θεόπνευστος λόγος «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2· 12,8). Οἱ θρόνοι ἀνατρέπονται, τὰ ἀξιώματα ἀφαι-ροῦνται, τὰ διάσημα ξηλώνονται, οἱ ἐπευφη-μίες καὶ τὰ χειροκροτήματα σιγοῦν, ἡ φήμη λησμονεῖται ἢ μεταβάλλεται σὲ δυσφημία, ἡ δόξα σβήνει καὶ συχνὰ μεταπίπτει σὲ ἀδοξία.

***

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραζάλη, ἀδελφοί μου, δι-αφεύγει τὴν προσοχὴ τῶν πολλῶν ὅτι ἡ σπου-δαιότερη ἀπ' ὅλες τὶς ὑποθέσεις εἶνε ἡ **σωτηρία τῆς ψυχῆς**, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ πάνω ἀπὸ ὅ,τιδῆ-ποτε ἄλλο ἔχουμε ἀνάγκη εἶνε ὁ **Χριστὸς**. Ἄν αὐτὸ δὲν τὸ καταλάβουμε τώρα, θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ θὰ μετανοιώσουμε πικρά, μὰ θὰ ἴνε ἀργά.

Ξέρετε πὼς μοιάζουμε; Εἴμαστε σὰν μικρὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν στὴν ἀκρογιαλιά καὶ γεμί-ζουν τὰ καλαθάκια τους μὲ χαλίκια. Χαλίκια καὶ ἄμμος εἶνε ὅλα ὅσα θαυμάζουμε· ἡ δόξα, οἱ δι-ασκεδάσεις, τὰ πλούτη. Τὸ διαμάντι μὲ τὴν αἰώ-νια ἀξία εἶνε ἡ ψυχὴ. Γι' αὐτὴν ἀξίζει νὰ φροντί-σουμε· νὰ φροντίσουμε τόσο ὅσο τοῦλάχι-στον καὶ γιὰ τὸ σῶμα. **Τί κάνεις γιὰ τὸ σῶμα;**

✓ Τὸ σῶμα τὸ **τρέφεις** καθημερινῶς, ὄχι μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Καὶ τὴν ψυχὴ λοιπὸν πρέπει νὰ τὴν τρέφουμε. Καὶ τροφή τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ προσευχή, ἡ μελέτη, ἡ ἐγκράτεια, ὁ ἐκκλησι-ασμὸς, ἡ θεία κοινωνία. Γιὰ τὸ σῶμα δὲν λές, Δὲν εὐκαιρῶ νὰ φάω. Μὴ λές λοιπὸν καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ, Δὲν εὐκαιρῶ νὰ προσευχηθῶ.

✓ Τὸ σῶμα τὸ **ντύνεις**, δὲν τ' ἀφήνεις γυμνό. Στόλισε λοιπὸν καὶ τὴν ψυχὴ σου μὲ ὠραῖο φό-ρεμα. Ὅχι ἀπ' αὐτὰ ποὺ τρώει ὁ σκόρος καὶ γίνονται κουρέλια, ἀλλὰ μὲ ἔργα πίστεως καὶ ἀρετές, ποὺ μένουν αἰωνίως.

✓ Γιὰ τὸ σῶμα χτίζεις **σπίτι** νὰ τὸ στεγάσῃς. Ἡ ψυχὴ σου ποῦ θὰ στεγασθῆ; Μεριμνήσε νὰ τῆς ἐτοιμάσῃς σκὴνωμα. Δὲν μακαρίζω ἐκεί-νους ποὺ κατοικοῦν σὲ μέγαρα καὶ παλάτια, ποὺ μιὰ μέρα τ' ἀφήνουν καὶ φωλιάζουν ἐκεῖ κουκουβάγιες· ζηλεύω αὐτοὺς ποὺ προνοοῦν νὰ βροῦν «*οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ... οἰκίαν ἀχει-ροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Β' Κορ. 5,1).

✓ Τὸ σῶμα, ὅταν **ἄρρωσταίνῃ**, φροντίζεις νὰ θεραπευθῆ· ζητᾷς γιατρό, παίρνεις φάρμακα, ἐφαρμόζεις δίαιτα, ὑποβάλλεσαι σὲ ἐγχειρή-σεις, κάνεις τὰ πάντα. Γιὰ τὴν ἄρρωστη ψυχὴ σου –καὶ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ ἁμαρτία– καθόλου δὲν νοιάζεσαι νὰ γίνῃ καλὰ;

***

Μέχρι τώρα, ἀγαπητοί μου, φροντίσαμε γιὰ ὅλα· γιὰ τὰ σπίτια μας, τὰ χωράφια μας, τὰ ζῶα μας, τὶς μηχανές μας... Καιρὸς εἶνε νὰ φροντίσουμε καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Εἶνε ὁ **σπουδαιότερος θησαυρὸς** ποὺ ἔχουμε.

Πῶς νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ἀξία τῆς; Φαν-ταστήτε **μῖα ζυγαριά**. Κρεμάστε τὴν ἀπὸ τὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπειτα στὸν ἓνα ζυγὸ μα-ζέψτε ὅλα τ' **ἀγαθὰ τοῦ κόσμου**· χρυσάφι, ἀ-σήμι, πολύτιμα μέταλλα, νομίσματα, κοσμή-ματα... Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς τί νὰ βάλουμε; Νὰ βάλουμε **μὴ ψυχὴ**· τὴν ψυ-χὴ ὄχι ἐνὸς βασιλιά, ὄχι ἐνὸς πλουσίου, ὄχι ἐνὸς νέου· νὰ βάλουμε τὴν ψυχὴ τοῦ πιὸ ἀ-σήμου, φτωχοῦ, ἀσθενοῦς ἀνθρώπου. Τί βλέ-πουμε· ἡ ζυγαριὰ κλίνει πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶνε ἡ ψυχὴ. Τόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἀξία τῆς. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς εἶπε· «*Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀν-τάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*» (Μάρκ. 8,36-37).

Γι' αὐτὸ ν' ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὸ θησαυρὸ τῆς ψυχῆς· αὐτὸς μόνος θὰ μείνῃ. Διαφορετικά, θ' ἀποδει-χθοῦμε ἀνόητοι, **οἱ πιὸ ἀνόητοι ἄνθρωποι**.

Ἐγὼ δὲν εἶπα σήμερα ἔχουμε τὴν **Παναγία**, τῆς ὁποίας τὴν ἱερὰ μνήμη ἐορτάζουμε. Ἐκεῖ-νη ἀγάπησε τὸν Κύριο, στόλισε τὴν ψυχὴ τῆς, ἐτοιμάστηκε νὰ πάῃ κοντά του, καὶ τώρα με-τέχει στὴν αἰώνια δόξα του. Πριγκίπισσες λη-σμονήθηκαν, ἀρχόντισσες ξεχάστηκαν, πλού-σιες ἔσβησαν· ἡ Παναγία μένει ἐνδοξη, βασι-λισσα τοῦ κόσμου, κυρία τῶν ἀγγέλων.

Ἄς βαδίσουμε κ' ἐμεῖς τὸ δρόμο τῆς πίστε-ως καὶ τῆς ἀρετῆς, γιὰ **νὰ εἴμαστε μαζὶ** μὲ τὴν Παναγία καὶ τὶς ψυχές τῶν δικαίων, ὑμνοῦν-τες καὶ δοξολογοῦντες ἡμέρα καὶ νύχτα τὴ δόξα τῆς ἁγίας Τριάδος εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἄγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν Τρίτη 15-8-1939.
Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἄλλη γλῶσσα καὶ μικρὴ ἀναπλήρωσις 2-7-2021.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸν Σύλλογον Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2402	Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34) 22 Αὐγούστου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Παντοῦ ὁ Χριστός!

«...Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασιανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων» (Ματθ. 14,23)

Γιὰ νὰ καταλάβουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ θαῦμα ποὺ περιγράφει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι στὴν Παλαιστίνη ὑπάρχει μιὰ χαριτωμένη λίμνη μὲ ἀπλοϊκοὺς ψαράδες, ποὺ ὀνομάζεται «*Λίμνη Γεννησαρέτ*» (Λουκ. 5,1) καὶ «*θάλασσα τῆς Γαλιλαίας*» (Ματθ. 15,29. Μάρκ. 1,16· 7,31. Ἰω. 6,1) ἢ τῆς «*Τιβεριάδος*» (Ἰω. 6,1,23· 21,1). Σ' αὐτὴν πέφτουν τὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ξεχειλίζουν ἀπὸ τὸ νότιο μέρος καὶ πέφτουν μέσα στὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Ἡ λίμνη αὐτὴ ἦταν κέντρο τῆς δράσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στὴ λίμνη αὐτὴ λοιπόν, λέει τὸ εὐαγγέλιο, ταξίδευε ἓνα μικρὸ πλοῖο, μέσα στοῦ ὁποῖο ἦταν οἱ δώδεκα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν μαζί τους. Ποῦ ἦταν; Ἀνέβηκε στοῦ βουνό κ' ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα προσευχόταν. Τὸ παράδειγμά του διδάσκει κ' ἐμᾶς ν' ἀναζητοῦμε καὶ νὰ ἔχουμε ὦρες πνευματικῆς περισυλλογῆς καὶ προσευχῆς.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἦταν στοῦ βουνό, κάτω στὴ θάλασσα συνέβαιναν πράγματα σοβαρά. Τὸ πλοῖο στὴν ἀρχὴ ταξίδευε ἤσυχα. Τὴ νύχτα ὅμως φύσηξε ἄνεμος δυνατός, ἔγινε **θύελλα**· σηκώθηκαν κύματα μεγάλα, ποὺ χτυποῦσαν τὸ μικρὸ σκάφος κι αὐτὸ κινδύνευε.

Κ' ἐνῶ οἱ δώδεκα μαθηταὶ ἀγωνιοῦσαν γιὰ τὴ φουρτούνα, ξαφνικὰ σὲ κάποια ἀπόστασι διέκριναν κάτι ἀλλόκοτο· εἶδαν κάποιον νὰ περπατᾷ **ἐπάνω στὰ κύματα!** Νόμισαν πὼς εἶνε φάντασμα, τρομοκρατήθηκαν κι ἀπὸ τὸ φόβο τους ξεφώνισαν. Μὰ δὲν ἦταν φάντασμα, **ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός!** Ἄκουσαν τότε τὴ γλυκεῖα φωνὴ του νὰ τοὺς λέη· «*Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε*» (Ματθ. 14,27). Ὁ Πέτρος, ὅταν ἄκουσε τὴ γνώριμη φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, πήρε θάρρος καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν προστάξῃ νὰ περιπατήσῃ κι αὐτὸς πάνω στὰ κύματα. Ὁ Χριστὸς τὸν κάλεσε νὰ πάη κοντά του, ὁ

Πέτρος πήδηξε πάνω στὰ κύματα καὶ –λὲς ἡ θάλασσα πήχτωσε κ' ἔγινε στερεά– περπάτησε πάνω στὰ νερὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Κύριο. Βλέποντας ὅμως δυνατὸ τὸν ἄνεμο, σὲ μιὰ στιγμὴ κυριεύτηκε ἀπὸ φόβο κι ἀμέσως ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ. «*Κύριε, σῶσόν με*», φώναξε. Ἀμέσως ὁ Χριστὸς ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τὸν πιάνει λέγοντάς του «*Ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;*». Καὶ μόλις ἀνέβηκαν στοῦ πλοῖο, ἀμέσως σταμάτησε ὁ ἄνεμος κ' ἔγινε γαλήνη. Τότε ὅλοι ὅσοι ἦταν μέσα στοῦ πλοιάριο ἤρθαν καὶ τὸν προσκύνησαν γονατιστοὶ λέγοντας· «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ*» (ἐ.ἀ. 14,30-33).

***

Αὐτὸ εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τὸ ἔχετε ξανακούσει καὶ σᾶς εἶνε γνωστό. Ἀλλὰ ὅ,τι ἔγινε τότε στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος ἢ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, εἶνε διδακτικὸ γιὰ μᾶς. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλοῖο, ποὺ ταξίδευε τὴ νύχτα μέσα στὴν ἄγρια θάλασσα καὶ πάλευε μὲ τὰ κύματα, **εἶνε μιὰ εἰκόνα ποὺ παριστάνει** ζωηρὰ 4 πράγματα· πρῶτον τὴν ἀτομικὴ μας ζωὴ, δεύτερον τὴν οἰκογενειακὴ μας ζωὴ, τρίτον τὴν ἐθνικὴ μας ζωὴ, καὶ τέταρτον τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ζωὴ. Ἄς δοῦμε σύντομα τοὺς 4 αὐτοὺς τομεῖς.

✓ Τὸ πλοῖο αὐτὸ εἰκονίζει πρῶτον τὴν **ἀτομικὴ μας ζωὴ**. Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ἄρχισε κάποτε τὴ ζωὴ του σὰν ταξίδι στοῦ χρόνου. Μπήκε σὲ μιὰ βαρκούλα καὶ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πανιά ταξιδεύει στοῦ ἀπέραντο πέλαγος τοῦ παρόντος βίου. Ὡραία εἶνε στὴν ἀρχὴ ἡ ζωὴ μας. Ἀμέριμνη, γιὰτὶ στὴν παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία ἄλλοι φροντίζουν καὶ κοπιᾶζουν γιὰ μᾶς. Γνώσεις, αἰσθήματα, ἐμπειρίες, σχέδια, ὄνειρα, φαντασίες, ὅλα εἶνε χαρούμενα καὶ εὐτυχημένα. Μὰ εἶνε ἔτσι πάντοτε; Ὁχι βέβαια. Ὅπως ἡ θάλασσα δὲν ἔχει διαρκῶς γαλήνη ἀλλὰ συχνὰ ἔχει τρικυμία, ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ μας. Καθὼς

ή άθώα ήλικία παρέρχεται, έκεϊ πού ζοϋμε ή-
 συχα, ξαφνικά μās βρϊσκουν διάφοροι **πειρα-
 σμοί**, στους όποιους μās έλκύουν ή ή περιέρ-
 γεια, ή ή φαντασία, ή οι άπαιτήσεις του έγώ
 (φιλαργυρία, φιληδονία, φιλοδοξία). Οί διάφο-
 ροι πειρασμοί (διανοητικοί, συναισθηματικοί,
 σαρκικοί), πού μās στήνει ό παλαιός έαυτός
 μας, ό άμαρτωλός κόσμος με τὰ όργανά του,
 και πρό παντός ό σατανās, χτυποϋν σαν άγρια
 κύματα από παντού τὸ σκάφος μας. Τότε λοι-
 πόν, όταν τὰ κύματα τών πειρασμών και τών
 παθών άπειλοϋν νά μās καταποντίσουν, άς φω-
 νάζουμε όπως ό Πέτρος «Κύριε, σῶσε με», και
 ό Κύριος θά έρχεται προς βοήθειάν μας, θά
 διώχνη τόν πειρασμό, θά τιθασειή τὸ πάθος,
 θά ένισχύη τήν πίστι και τόν άγῶνα μας.

✓ Τὸ πλοιάριο του εϋαγγελίου εϊκονίζει, δεϋ-
 τερον, τήν **οϊκογενειακή μας ζωή**. Δέν ζοϋμε
 μόνοι, ανήκουμε σε κάποια οϊκογένεια· έχου-
 με πατέρα, μητέρα, αδέρφια, συγγενείς. Και ή
 οϊκογένεια, πού συστάθηκε με τὸ μυστήριο του
 γάμου, άρχισε από τήν ήμέρα εκείνη τὸ ταξι-
 δι της σαν πλοίο στο πέλαγος τής κοινωνίας.
 Ὑπάρχουν διαστήματα στην οϊκογενειακή ζωή
 πού τὸ σκάφος πλέει ήσυχα· ήρεμη ή ζωή όταν
 όλα τὰ μέλη εϊνε υγιείς, σῶφρονες, άποδοτι-
 κοί, όταν τὰ οϊκονομικά του σπιτιοϋ εϊνε ανθη-
 ρά, όταν ύπάρχουν όλα τ' άναγκαϊά. Γνωρίζου-
 με καλά όμως όλοι ότι στη ζωή δέν λείπουν οι
 θλίψεις· άρρώστιες παιδιών και γονέων, θερα-
 πείες, έγχειρήσεις, νοσοκομεία, θάνατοι, σχολι-
 κές φροντίδες, νεανικές άγωνίες, έφηβικά πα-
 ραστρατήματα, οϊκονομική στενότητα, συκο-
 φαντίες, δικαστήρια... Ὡ τὰ χειρότερα - οι τρα-
 γωδίες· πείσματα, συζυγικοί καυγάδες, άπά-
 τες, άπιστίες, μοιχειές, έριδες κ.λπ. κλονί-
 ζουν σαν κύματα τὸ σκάφος. Τὸ δέ διαζϋγιο
 άποτελεϊ πλέον τὸ όριστικό ναυάγιο. Μοϋ ἔ-
 λεγε ένας καπετάνιος από ένα χωριό· Δέν φοβή-
 θηκα τήν τρικυμία στον Ἄτλαντικό ὠκεανό,
 μὰ φοβήθηκα όταν γύρισα στο σπίτι και βρῆ-
 κα τή γυναίκα και τὰ παιδιά μου σε μεγάλη ά-
 ναστάτωση... Σε τέτοιες δύσκολες στιγμές,
 συ πού πιστεύεις στο Θεό, γονάτισε και πα-
 ρακάλεσε τὸ Χριστό σαν τὸ Πέτρο· Κύριε,
 σῶσε τὸ σπίτι μου· και ό Κύριος θά έπεμβῆ.

✓ Τὸ πλοίο, εκτός από τήν άτομική και τήν
 οϊκογενειακή μας ζωή, εϊκονίζει και τήν **έθνι-
 κή μας ζωή**, τήν πορεία του μικροϋ μας έθνους
 μέσα στην παγκόσμιο ιστορία. Ὅλοι οι Ἑλλη-
 νες και Ἑλληνίδες ταξιδεύουμε μέσα στο πλοίο
 πού λέγεται Ἑλλάδα· ταξιδεύει 3.000 τώρα
 χρόνια μέσα στο πέλαγος τής ανθρωπίνης
 ζωής. Τὸ πλοίο μας άπειλεϊται από έσωτερι-

κούς και έξωτερικούς κινδύνους· έπιδρομές
 βαρβάρων, άναξίους κυβερνήτες και προδο-
 σίες. Εϊνε θαϋμα, ότι δέν καταποντίστηκε μέ-
 χρι τώρα. Ὅσοι πονοϋμε τὸ έθνος μας, νά πα-
 ρακαλοϋμε τὸ Θεό με τὰ λόγια του Πέτρο·
 Κύριε, σῶσε τὸ μαρτυρικό μας γένος.

✓ Τέλος, τὸ πλοίο τής Τιβεριάδος εϊκονίζει
 τήν **Ἐκκλησία του Χριστοϋ**. Ὅλοι οι βαπτισμέ-
 νοι στο όνομα τής άγίας Τριάδος ανήκουμε σ'
 αϋτήν. Σε ποιά; Στην Ὅρθόδοξο Ἐκκλησία. Αϋ-
 τή εϊνε ή «*νοητή Ναϋς*», πού ή εκκλησιαστική
 γλῶσσα και τέχνη τήν παριστάνει με καράβι·
 έτσι εϊκονίζεται και σε ψηφιδωτὸ ψηλά στην
 πρόσοψη του ναοϋ Ἁγίου Παντελεήμονος Φλω-
 ρίνης. Καράβι ή Ἐκκλησία και ταξιδεύει 2.000
 τώρα χρόνια. Σπανίως έχει γαλήνη· πιὸ συχνά
 συναντᾶ φουρτοϋνες, πού ξεσηκώνουν σαν
 άγρια κύματα έναντιόν της θανάσιμοι έχθροί·
 ρωμαίοι διώκτες, ιουδαίοι, ειδωλοάτρες, διά-
 φοροι αίρετικοί και πλανεμένοι, οι ύλισται και
 όρθολογισταί, οι άπιστοι και άθεοι. Ἐκτός από
 τους έξωτερικούς αϋτούς κινδύνους, τὸ σκά-
 φος τής Ἐκκλησίας άπειλοϋν και έσωτερικοί
 κίνδυνοι· κ.λπ., πού κάνουν τὰ εκκλησιάσμα-
 τα ν' άραιώνουν. Ἐμεϊς σαν παιδιά τής Ἐκκλη-
 σίας νά παρακαλοϋμε τὸ Χριστό· Κύριε, κρά-
 τησέ μας πιστούς μέσα στην Ἐκκλησία σου,
 γιατί κινδυνεύουμε όπως ό Πέτρος. Αϋτή δέν
 κινδυνεύει, εϊνε ανίκητη· **τὸ πλοίο της**, κατά
 τόν άψευδη λόγο σου (βλ. Ματθ. 16,18), **εϊνε άβύθιστο**.
 Καί γι' αϋτὸ ό πιστός ποιητής έρωτᾶ·

«Ποϋ πās, караβάκι, με τέτοιοι καιρό;
 Σε μάχεται ή θάλασσα, δέν τή φοβᾶσαι;
 Ἄνέμοι σφυρίζουν και πέφτει νερό,
 πού πās, караβάκι, με τέτοιοι καιρό; .....

—Ψηλά στο εκκλησιάκι του βράχου πού άσπρίζει
 για μένα έχουν κάμει κρυφή λειτουργία·
 όρθός ό Χριστός τὸ τιμόνι μου άγγίζει,
 στην πλώρη μου στέκει ή παρθένα Μαρία» (Ζαχ. Παπαντωνίου).

***

Κλυδωνιζόμαστε, αδελφοί μου, στο πέλαγος
 τής ζωής. Τὸ σημερινὸ θαϋμα δείχνει, ότι μό-
 νο ό Χριστός κατευνάζει τὰ κύματα. Καί τὸ **συμ-
 πέρασμά** μας· όπου βρίσκεται ό Χριστός, εκεί
 ύπάρχει 100% ασφάλεια. Αϋτός εϊνε ό βράχος
 ό άσειστος. Λοιπόν· ό Χριστός στην καρδιά,
 στο σπίτι, στο σχολείο, στο στρατό, στα δικα-
 στήρια, στην αγορά, στα πλοία, παντοϋ. Καί τό-
 τε θά εϊμαστε υπό τήν προστασία του Κυρίου
 ήμων Ἰησοϋ Χριστοϋ δια πρεσβειών τής υπερ-
 άγίας Θεοτόκου και πάντων τών άγίων· άμήν.

(†) **έπίσκοπος Αϋγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1099	Ἀποτομὴ κεφαλῆς Προδρόμου (Μάρκ. 6,14-30) Κυριακὴ 29 Αὐγούστου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ ἄνθρωποι θανατώνονται, οἱ ἰδέες ὄχι

«Ἐλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μάρκ. 6,18)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡμέρα πένθους καὶ αὐστηρῆς νηστείας, σὰν τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι κι αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἄψυχα θρηνοῦν τὴν ἀδικη σφαγὴ τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου· καὶ σήμερα 29 Αὐγούστου θρηνοῦν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἀδικη σφαγὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε **ἡ ὑψηλότερη φυσιογνωμία τοῦ ἀρχαίου κόσμου** (βλ. Ματθ. 11,11. Λουκ. 7,28).

Τὸ **ἱστορικὸ** τῆς ἑορτῆς εἶνε γνωστὸ. Τὸ ἀκούσατε στὸ εὐαγγέλιο. Ἐδῶ θὰ πῶ τοῦτο μόνο.

***

Ὁ Πρόδρομος ἔζησε σὲ δύσκολη ἐποχῇ. Ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἡγεσία τοῦ Ἰσραὴλ εἶχε διαφθαρῆ. Κολακεία, ἰδιοτέλεια, συμφέρον, ψέμα, ἀπάτη, ἀσέβεια, ὑποκρισία, αὐτὰ τὴ χαρακτηριστοῦσαν. Εἶχαν στὰ χεῖλη τὸ Θεὸ καὶ στὴν καρδιὰ τὸ διάβολο. Καὶ κέντρο τῆς διαφθορᾶς ἦταν τὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ ἦταν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης· ὄχι ἐκεῖνος ποὺ ἔσφαξε τὰ 14.000 νήπια τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ ἕνας γυιὸς ἐκείνου μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας. Ἦταν λύκος γεννημένος ἀπὸ λύκο, παιδί πιὸ ἄγριο καὶ πιὸ ἀκόλαστο ἀπ' τὸν πατέρα του. Αὐτὸς ἔδιωξε τὴ νόμιμη γυναῖκα του καὶ πῆρε ὡς σύζυγο τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα. **Αἰμομειξία, δημόσιο σκάνδαλο!** Καὶ «τὰ δημοσίως πραττόμενα πρέπει καὶ δημοσίως νὰ ἐλέγχωνται».

Ποιοὶ ἦταν ἀρμόδιοι νὰ ἐλέγξουν τὸ ἔγκλημα αὐτό; Οἱ φύλακες τοῦ δικαίου, οἱ διδάσκαλοι τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι. Ἄλλ' αὐτοὶ ἦταν οἱ «*διυλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες*» (Ματθ. 23,24). Αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθοῦν, κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲ μίλησε. **Σιγὴ νεκροταφείου.**

Ἕνας μόνο βρέθηκε στὸ δικτατορικὸ ἐκεῖνο

καθεστῶς νὰ ἐλέγξει τὸν αἰμομεικτὴ βασιλεῖα· **ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.** Τί εἶχε νὰ φοβηθῆ; Μήπως τοῦ πάρουν τὴν παρουσία; Ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα ἦταν μιὰ κάππα ἀπὸ τρίχες καμήλας· φαγητό του ἦταν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο, ποτό του νερὸ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, στρῶμα του ἡ ἄμμος, κατοικία του οἱ σπηλιές, συντροφιά του τὰ ἄγρια θηρία. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰωάννης· ἕνας ἄγγελος στὴν ἔρημο. Ὅταν λοιπὸν ἔμαθε τὸ δημόσιο σκάνδαλο, ἄφησε τὴν ἔρημο καὶ σὰν ἀετὸς κατέφθασε στὰ ἀνάκτορα. Ἀνέβηκε τὰ σκαλιά, παρουσιάστηκε στὸ βασιλεῖο, καὶ ὁ ἐρημίτης ἀσκητὴς ἔρριξε τὸν κεραυνό· «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*», δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ διώξης τὴ νόμιμη γυναῖκα σου καὶ νὰ πάρης ξένη, καὶ μάλιστα τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου (Μάρκ. 6,18).

Ἐννέα λέξεις εἶπε, τὸ πιὸ **σύντομο κήρυγμα.** Σπανίως μικρὸ κήρυγμα εἶχε τόσο μεγάλη δύναμι. Ἡ ἀξία ἐνὸς κηρύγματος ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ λόγου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν ποὺ περιέχει. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου ἦταν **κεραυνός.** Λόγοι ἱεροκηρύκων καὶ ῥητόρων ἔχουν λησμονηθῆ. Ποιὸς θυμᾶται σήμερα λόγους τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Κικέρωνος, τῶν φιλοσόφων; Οἱ ἐννέα ὅμως αὐτὲς λέξεις ἔμειναν ἀλησμόνητες· «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*».

Πῶς ἄκουσε τὸν ἔλεγχον ὁ Ἡρώδης, ποὺ ἦταν συνηθισμένος ν' ἀκούη κολακεῖες; Σκληρὸς ὁ λόγος, πικρὴ ἡ ἀλήθεια. Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς στάθηκε κατὰ κάποιον τρόπο πειθήνιος· ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὸν Ἰωάννη. Δίπλα του ὅμως ἦταν δυστυχῶς ἡ διεφθαρμένη ἀνδροχωρίστρα, καὶ δὲν τὸν ἄφηνε ἤσυχο. Ἔτσι ὁ Ἡρώδης ἀναγκάστηκε, μὲ λύπη πολλή, νὰ ὑπογράψῃ διαταγὴ, **νὰ φυλακιστῇ ὁ Ἰωάννης** στὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου τῆς Μαχαιροῦντος, ποὺ ἐρείπια τους σῶζονται πέρα ἀπ' τὴ Νεκρὰ θάλασσα.

σα. Σιώπησε τότε ἄραγε; Ὁχι. Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς **ἐρχόταν δυνατὴ ἡ φωνή** τοῦ προφήτου «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*» καὶ δὲν ἄφηνε τὴν Ἡρωδιάδα νὰ κοιμηθῆ. Γι' αὐτὸ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Πρόδρομο.

Καὶ ἡ εὐκαιρία δόθηκε. Γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ Ἡρώδη ἔγινε στὰ ἀνάκτορα **χορός**. Χορὸς ἀνῆθικος, λάγνος, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μέχρι σήμερα χορεύουν λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Ἡρώδης διασκεδάζε καὶ εἶχε καλέσει ὅλους τοὺς ἀξιωματοῦχους τῶν Ἱεροσολύμων. Κι ὅταν παρουσιάστηκε ἡ Σαλώμη –ἀντάξια κόρη τῆς Ἡρωδιάδος!– καὶ χόρευε, τότε πλέον τοὺς ἔπιασε ντελίριο, δὲν ἤξεραν τί κάνουν. Τέτοιες ὥρες χάνεται πλέον ἡ ἀξιοπρέπεια. Στρατηγοί, κυβερνήτες, βασιλιᾶδες γίνονται μηδέν, σκουλήκια. Καὶ πάνω στὴ μέθη καὶ τὴν ἀπώλεια τῶν φρενῶν, ὁ Ἡρώδης ὑποσχέθηκε μεγάλο βραβεῖο στὴν αἰσχροὴ χορεύτρια. –Σοῦ δίνω, λέει, «*ὅσα ἠμίσεις τῆς βασιλείας μου*» (ἐ.ἀ. 6,23), μέχρι καὶ τὸ μισὸ βασιλείο μου... Ἴδου εὐκαιρία. Μποροῦσε πολλὰ νὰ ζητήσῃ: χρήματα, ροῦχα, κοσμήματα, διαμάντια, κτήματα, πεδιάδες, σπίτια, ἀνάκτορα... Δὲν ζήτησε τίποτε ἀπ' αὐτά. Τί ζήτησε; –Θέλω, εἶπε, τὸ κεφάλι Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ!... Ὡ κακία καὶ μοχθηρία γυναικός! Πρὸς στιγμὴν ὁ Ἡρώδης κλονίστηκε· δὲν ἤθελε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀπαίτησί της, ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ ὅσα τῆς ὑποσχέθηκε. Ἄλλ' ἓνα αὐστηρὸ βλέμμα τῆς Ἡρωδιάδος τὸν ἔκανε ἀμέσως νὰ ὑποχωρήσῃ. Καὶ νὰ τον, μὲ τρεμάμενο χέρι ὑπογράφει διάταγμα, **νὰ ἐκτελεσθῆ ὁ Ἰωάννης**. Στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα πηγαίνει στὶς φυλακές, καὶ ἐκεῖ σπεκουλάτωρ, δῆμιος, κόβει τὴν τιμὴ κεφαλῆ τοῦ Ἰωάννου.

Ἡσύχασε ἄραγε τὸ ἄνομο ζευγος; Ὁχι. Ὁ Ἰωάννης δὲν ὑπῆρχε πλέον στὸν κόσμον· ἀλλὰ ἡ φωνή του, καὶ μετὰ θάνατον, ἀκούστηκε ἀκόμη πιὸ ἠχηρῆ. Ὁ Ἡρώδης δὲν εἶχε ὕπνο, λὲς καὶ τὸ προσκέφαλό του εἶχε καρφίτσες καὶ τὸ στρῶμα του ἀγκάθια. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆ, καὶ ξαφνικὰ τί ἀκούει; Ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀκόμη ἰσχυρότερη· ἦταν **ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ὅταν τὸ ἔμαθε εἶπε: –Ἡρωδιάδα, χαθήκαμε· ὁ Ἰωάννης ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν! (βλ. ἐ.ἀ. 6,16)... Τὸ πίστευε καὶ ἔτρεμε.

* * *

Μεγάλον διδάγμα μᾶς δίνει ἡ σημερινὴ ἡμέρα: **οἱ ἄνθρωποι θανατώνονται, ἀλλὰ οἱ ἰδέες δὲν θανατώνονται**. Κήρυκες τῆς ἀληθείας, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς φυλακίζονται καὶ ἐκτελοῦνται, ἀλλὰ οἱ ἰδέες ὄχι. Συνέλαβαν οἱ Αὐστριακοὶ στὸ Βελιγράδι τὸ Ῥήγα Φεραῖο καὶ

τὸν ἔπνιξαν στὸ Δούναβι, μὰ ἡ φωνή του ἔσεισε τὰ Βαλκάνια. Ἐπαναλαμβάνω μιλώντας ἐκ πείρας· οἱ ἄνθρωποι ἐκτοπίζονται ἢ κλείνονται σὲ τρελλοκομεῖα, ἀλλὰ οἱ ἰδέες ὄχι. Ἡ ἰδέα εἶνε σεισμός, εἶνε κεραυνός, κι **ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ πέφτουν οἱ κεραυνοὶ τῆς θείας ἀληθείας**.

Τέτοια εἶνε ἡ μοῖρα τῶν κακούργων καὶ δολοφόνων. **Ὁ Κάϊν** φόνευσε τὸν ἀδελφὸ του· ἀλλ' ἀπὸ τότε δὲν ἠσύχασε. Κάϊν Κάϊν, ἄκουγε, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός σου; (βλ. Γέν. 4,9), κ' ἔτρεμε σὰν φύλλο στὸν ἄνεμο. **Ὁ Ἰούδας** πρόδωσε τὸ Χριστό· ἀλλ' ὅταν ἔμαθε ὅτι σταυρώθηκε, «*ἀπελθὼν ἀπήγατο*» (Ματθ. 27,5). Στὴν ἱστορία τοῦ Βυζαντίου ἀναφέρεται, ὅτι κάποιος σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς, καὶ ἔγινε. Ὅταν τὴ νύχτα πῆγε νὰ κοιμηθῆ στὰ ἀνάκτορα, βλέπει μέσα στὸ δωμάτιό του τὴ μορφή τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ κρατᾷ ἓνα ποτήρι μὲ αἷμα ποὺ ἄχνιζε καὶ νὰ τοῦ λέῃ: **Ἀδελφέ, πῖε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου!**... Τὸν ἔπιασε φόβος. Ἄλλαξε δωμάτιο, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, πῆγε σὲ ἄλλα μέρη, ἀλλὰ ἡ σκιά ἐκείνη παρουσιαζόταν καὶ τοῦ ἔλεγε: Ἀδελφέ, πῖε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου...

Ἄλλὰ καὶ σήμερα **νέα αἵματα ἀθῶν** ἔρχονται νὰ προστεθοῦν στὰ παλαιὰ καὶ στὸ αἷμα τοῦ Προδρόμου. Στὸν Πόντο οἱ Τοῦρκοι ἐνεργοῦν γενοκτονία, στὴ Σμύρνη καίνε καὶ καταστρέφουν, στὴ μεγαλόνησο Κύπρο ὁ Ἀττίλας σφάζει καὶ ἀτιμάζει... Νέοι πρόσφυγες, νέοι αἰχμάλωτοι, νέοι ὄμηροι, νέοι ἀγνοούμενοι βαδίζουν δρόμο αἱματοβαμμένο. Καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας βλέπω **ἄγγελο Κυρίου** μὲ λευκὰ φτερὰ νὰ πετᾷ πάνω ἀπὸ τὰ μαρτυρικὰ μέρη. Κρατεῖ ποτήριο καὶ συλλέγει σταλαγματιὰ - σταλαγματιὰ τὸ αἷμα ὄλων τῶν ἀθῶν θυμάτων.

* * *

Θὰ πῆτε· Δὲν ὑπάρχουν πλέον αὐτιὰ τιμίον ἀνθρώπων ν' ἀκούσουν· Σόδομα καὶ Γόμορρα ἔγινε ἡ ἀνθρωπότης... Ἄλλ' ἄς εἶνε βουλωμένα ὅλα τ' αὐτιὰ μὲ βουλοκέρι τοῦ σατανᾶ· ἓνα αὐτί, **τὸ αὐτί τοῦ Θεοῦ**, μένει πάντοτε ἀνοιχτό. Ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ δικαίου ἀκούει τὰ θύματα ποὺ κλαῖνε καὶ προσεύχονται. Ἡ φωνή τους φθάνει μέχρι τὸ θρόνον του. Μὲ ὑπομονή, λοιπόν, ἐγκαρτέρησι καὶ πίστι στὴν αἰωνιότητα ἄς ἀντλήσουμε δύναμι ἀπὸ τὸ μαρτύριο τοῦ τιμίου Προδρόμου γιὰ νὰ προχωροῦμε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης θὰ εἶνε μετὰ πάντων ἡμῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**